

Lopen op de wolken

ROMAN

Op zoek naar de
waarheid vindt een
jonge vrouw meer
dan ze ooit had
verwacht: liefde
en avontuur.

RACHEL SCOTT MCDANIEL

RACHEL SCOTT MCDANIEL

Lopen
op de
wolken

ROMAN

VERTAALD DOOR MARIANNE LOCHT-KÜHLER

KokBoekencentrum
UITGEVERS | UTRECHT

Vertaling: Marianne Locht-Kühler
Ontwerp omslag: Studio Vonk & De Boer
Lay-out binnenwerk: Crius Group

ISBN 978 90 297 3811 8
ISBN (e-book) 978 90 297 3812 5
NUR 342
www.kokboekencentrum.nl

Oorspronkelijk verschenen onder de titel *Walking on Hidden Wings: A Novel of the Roaring Twenties* bij Kregel Publications, een onderdeel van Kregel Inc., Grand Rapids, Michigan, USA.

© 2024 Amanda Barratt

© 2025 KokBoekencentrum Uitgevers

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

KokBoekencentrum Uitgevers vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Lieve lezer, dit boek is voor jou.

Deel 1

1

Stella

1 september 1922

Ik stak mijn gehandschoende hand hoog in de lucht, alsof ik de randen van de wolken wilde aanraken, maar één verkeerde beweging en ik zou 250 meter omlaag storten, en de grond was hard en meedogenloos. Toeschouwers stonden op een kluitje op een breed veld, het hoofd achterovergebogen, de ogen waarschijnlijk half toegeknepen tegen de felle zon. Alles om die dolle dame te zien, roekeloos flirtend met het gevaar op de vleugel van een Curtiss Jenny-dubbeldekker.

Het krachtige, zangerige geronk van de aangepaste Hisso-motor overstemde de kreten van de menigte, maar zelfs vanaf deze hoogte voelde ik hun opwindung gonzen. Ik was niet gek. Ze waren gekomen om te zien of mijn bloed zou vloeien in het door de zon geschroeide gras. Sensatiezoekers, allemaal. Van boer tot burgemeester, de burgers van Columbia County, New York, hadden hun zuurverdiende geld betaald om te zien hoe ik de dood trotseerde.

Met mijn schoenen stevig op de vleugel deinde ik mee met de bewegingen van het vliegtuig, en werd één met de stijgende machine.

We schoten met bijna honderd kilometer per uur door de lucht, wat op de grond al een duizelingwekkende snelheid was, laat staan op deze hoogte.

Stella! Je bent gek! Tex vormde de woorden met zijn mond vanuit de veiligheid van de open cockpit.

De besnorde piloot was waarschijnlijk een beetje nijdig dat ik

al uit mijn stoel geklommen was voordat we op het hoogste punt waren, maar hij kende me nog niet lang genoeg om dat te kunnen beoordelen. Hij wist niet eens hoe ik echt heette. De slungelige man was na de vliegshow van die ochtend naar me toe gekomen, met zijn duimen achter zijn versleten bretels, en had beweerd dat hij de beste vliegenier was die ooit de stuurknuppel had bediend.

Dat was een leugen.

Want ik was getrouwd met de beste vliegenier. Maar ik was weduwe geworden, nog voordat mijn trouwjurk verschoten was. Ik zette me over de steek van verdriet heen en concentreerde me. Gelukkig leek Tex de Jenny goed onder controle te hebben, anders zou ik me niet op de vleugel hebben gewaagd. Of misschien toch wel.

Als het gevaarlijk werd, hoefde ik me alleen maar op mijn knieën te laten vallen en een van de vleugelstangen vast te grijpen. Het vliegtuig klom hoger, tot bijna 450 meter.

Mijn hart klopte onder in mijn keel. Van ergens diep vanbinnen wist ik mijn vastberadenheid tevoorschijn te halen en ik deed een stap naar voren. En nog een. Er ging een trilling door het vliegtuig. Ik bedwong de instinctieve neiging door mijn knieën te gaan en me schrap te zetten en bleef roerloos staan om te wennen aan de nieuwe hellingshoek, alsof de vleugel een verlengstuk van mijn voeten was. Gelukkig had Tex geen ruk aan de stuurknuppel gegeven. Eén paniekerige beweging had me uit balans kunnen brengen, waardoor ik door de bladen van de propeller vermalen zou worden.

Ik zette de laatste twee stappen, ging staan aan de rand van de vleugel, en liet mijn blik over de menigte glijden.

De mensen beneden hadden er geen idee van naar wie ze stonden te staren. Mijn stunt in de lucht was niet de enige voorstelling die ik gaf, en ook niet de gevaarlijkste. Het gevaarlijkste toneelstuk was begonnen op het moment dat ik de glamour was ontvlucht. Ik had de identiteit van de kwetsbare, blonde Geneva Ashcroft Hayes, de lieveling van de beau monde, afgelegd, en was de gitzwarte Stella Starling geworden, stuntvrouw op grote hoogte.

Ik keek even naar Tex. Hij gebarde dat ik aan het koordje moest

trekken, en wees naar mijn lege stoel. Hij bedoelde dat ik óf mijn parachute moest openen, óf weer op mijn stoel moest gaan zitten. Alsof er niet meer mogelijkheden waren.

Ik strekte mijn armen en spreidde mijn handen uit. De wind duwde en rukte wild. Ik liet mijn ogen dicht zakken. De duisternis overspoelde me, maar ik was er niet bang voor. Nu niet meer. Sinds het duister het lef had gehad Warren uit mijn armen te rukken, had ik met de schimmen geworsteld. Dicht bij de wolken was ik ook dicht bij hem. Kon ik het blauwfluwelen gordijn boven me maar opzij trekken om daarachter het gezicht van mijn man te zien, zijn ondeugende grijns als hij me Eva noemde. De gouden vonken in zijn donkere ogen als het licht erop viel. De opwinding in mijn lijf als hij me aanraakte.

Daar was hij weer. De bekende steek dwars door mijn hart. Ik klemde me er stevig aan vast, en liet me door de scherpe pijn onverschillig worden voor de rest van de wereld. Dit was precies het gevoel dat ik nodig had om een derde mogelijkheid te kunnen kiezen. Een mogelijkheid die niet bij Tex was opgekomen.

Mijn hart bonsde in mijn slapen, onder mijn leren vliegeniershelm.

Ik mompelde een gebed.

Toen liet ik me achterovervallen en gaf me over aan het lucht-ruim.

Er zat een man in elkaar gezakt tegen mijn deur.

Ik verstijfde, boven aan de trap naar mijn gehuurde kamer. Binnen in mijn accommodatie konden geen elektrische lampen aangesloten worden, en buiten ook niet. Het afnemende maanlicht en het schemerige schijnsel van de lantaarn in mijn rechterhand waren de enige lichtbronnen.

De man bleef roerloos zitten, zijn armen op zijn opgetrokken knieën over elkaar geslagen. Een hoed was diep over zijn gezicht getrokken, maar de rand van stro deed niets om het harde geronk dat uit de keel van de man kwam, te dempen.

Moest de man uitgerekend hier in slaap vallen?

Ik vond het heel vervelend om de huisbaas beneden te storen, maar ik was ook niet van plan om in het donker een vreemde man wakker te maken. Het alternatief zou zijn dat ik terugging naar de boerderij van meneer Ewing en daar in de stal bij de koeien ging slapen. De gulle boer liet me niet alleen gebruik maken van zijn weiland voor de vliegshows, maar hij had mijn vliegtuig ook nog achter zijn schuur gestald, allemaal gratis.

Mijn pijnlijke spieren protesteerden bij de gedachte aan de wandeling van anderhalve kilometer naar het land van Ewing, terwijl er hier achter de deur een comfortabel bed stond. Een bed in een kamer waar ik twee dollar voor betaald had om die de komende twaalf uur te mogen gebruiken.

In tegenstelling tot meneer Ewing had het echtpaar van middelbare leeftijd, dat de kamer boven hun eigen bescheiden onderkomen verhuurde, de prijs vlak voor mijn komst met anderhalve dollar verhoogd – als ik het gerucht moest geloven.

Er was eens een tijd waarin ik alleen maar aan een gevlochten schellekoord hoefde te trekken, en er kwamen meteen bedienden om mijn bevelen uit te voeren. Maar zoals bij alle gedenkwaardige verhalen had mijn sprookje een scherpe wending genomen. Ik was nog niet eens bij het felbegeerde einde gekomen, maar had al een hele lijst klachten verzameld. Ik was nog nooit pratende boswezens tegengekomen, en mijn ‘ze leefde nog lang en gelukkig’ was me in ieder geval afgenomen.

Nu sloeg ik de denkbeeldige bladzijde om naar het volgende hoofdstuk en draaide me om, om de huisbaas te gaan halen. Daarbij struikelde ik over de ongelijke planken en greep me vast aan de gammele trapleuning. Als die maar niet inzakte onder mijn gewicht.

‘Hè? Wat?’ De duttende man schrok op en krabbelde overeind, waarbij zijn hoed op de vloer viel.

Nee hè... ‘Tex? Wat doe jij hier?’ Van het donkerblonde haar tot de koperkleurige snor en de stakige armen met plompe handen eraan, bestond zijn hele slungelige lijf uit niet bij elkaar passende onderdelen.

Hij veegde met zijn rafelige mouw het kwijl van zijn mond. ‘Ik

zat op jou te wachten. Ben waarschijnlijk in slaap gevallen.' Hij geeuwde. 'Hoe laat is het?'

Ik bleef op veilige afstand van hem en greep de lantaarn stevig vast. Het was niet het handigste wapen, maar het was in ieder geval iets. Tex leek niet het soort man dat zich aan een vrouw zou opdringen. Aan de andere kant kende ik hem nog maar een dag. 'Een uur of tien.'

'Kom je nu pas thuis? Waar ben je geweest?'

'Daar heb je niets mee te maken.' Er was geen sprake van dat ik Tex de werkelijke reden voor mijn verre van toevallige interesse in dit stadje zou toevertrouwen. Of de reden waarom ik deze stip op de kaart had uitgekozen voor een vliegshow.

Aantekeningen die ik in een sigarettenkoker had verstopt, hadden elke stop op mijn reis bepaald. De verzilverde koker zag er heel gewoon uit, maar ik had er de slordig opgeschreven geheimen van een privédetective in opgeborgen. De detective was de beste vriend van mijn man geweest. Hij was een paar weken na Warrens dood verdwenen. Toeval? Daar geloofde ik niet meer in. Daarom had ik de koker uit Brisbanes verlaten appartement meegenomen.

Zijn aantekeningen waren de enige aanwijzingen die ik had. Maar de plaatsen die ik in mijn zoektocht naar de waarheid had bezocht, hadden nog geen antwoorden opgeleverd. Ook dit stadje niet. Ook de plaatselijke roddeltante, mevrouw Felicia Turnbull, de eigenaar van het drukbezochte warenhuis, had me niets bruikbaar verteld. Ik had een fortuin uitgegeven aan frisdrank en was na sluitingstijd blijven hangen om mevrouw Turnbull aan te moedigen elke roddel door te vertellen. Blijkbaar was de gemeenteraad verdeeld over de vraag of er volgend jaar een of andere fabriek geopend zou worden. De schooljuf ging volgende maand trouwen en het bestuur had nog steeds geen vervanging geregeld voor de herfst. O, en de bejaarde moeder van de dokter had de gewoonte op de rommelmarkt van de kerk prijkaartjes te verwisselen.

Niets wat te maken had met de moord op mijn man. Of met zijn vermiste vriend.

Opeens was ik moe tot op het bot. 'Zeg op, Tex. Wat doe je hier?'

Ik heb je al ruimschoots betaald voor je vliegreuen.’

‘Ik kwam kijken hoe het met je ging.’

Vanwege mijn parachutesprong? ‘Het was een perfecte landing.’ Een vrije val van dertig meter voordat ik mijn parachute opende, was niet mijn meest verstandige beslissing geweest. Maar ik had het gedaan om het verdriet en het schuldgevoel tot zwijgen te brengen, die me sinds de dag van Warrens dood hadden gekweld – al was het maar voor een tel. ‘Ik zal morgen wel stijf zijn, maar het publiek vond het prachtig.’

‘Dat bedoelde ik niet.’ Hij pakte zijn hoed op van de vloer en veegde het stof eraf. ‘Je vergeet dat ik in de oorlog gevochten heb. Ik herken de gekweldde blik in je ogen, Stella.’

Mijn geweten speelde op omdat ik tegen hem gelogen had over mijn identiteit. Maar als deze man wist wie ik was – of, beter gezegd, wie mijn familie was – dan zou zijn aandacht meteen verschuiven van mijn gekweldde blik naar het vullen van zijn zakken.

Degene die me veilig naar het landgoed van de Ashcrofts terugbracht, zou een beloning van vijfduizend dollar opstrijken. ‘Het gaat prima. Alleen een beetje moe. Zou je nu alsjeblieft een stapje opzij willen doen –’

‘Ik wil voor je werken.’ Hij hield zijn hoed voor zijn borst en frummelde wat aan de rand. ‘Met mij als je piloot kun je je show uitbreiden. Dan kun jij je concentreren op het lopen over de vleugel.’ Er klonk een bepaalde toon in zijn stem. Iets wat ook bij mij was aangewakkerd zodra ik voor het eerst een vliegmaschine zag – vertwijfeling. Een onbedwingbaar verlangen om in die cockpit te klimmen en te ontsnappen naar het luchtruim.

Voor vliegeniers moest het haast nog moeilijker zijn om aan de grond te moeten blijven. Zelfs met twee voeten op de grond waren ze met hun gedachten voortdurend daarboven. Vandaag was ik zo dom geweest Tex een slokje avontuur te geven, maar niet voldoende om zijn dorst te lessen. Mijn poging om aardig te zijn, was juist wreed geweest. ‘Sorry, maar ik werk alleen.’

‘Waarom? Ik kan je helpen –’

‘Ik heb morgenmiddag om twaalf uur een afspraak, en daarna

vertrek ik weer.' Dat was in ieder geval het plan. Ik had geen idee met wie Kent Brisbane deze afspraak had gemaakt, voordat hij vermist raakte. Als ik voor hem de honneurs waarnam, zou ik misschien antwoorden krijgen... of zelf vermoord worden.

Tex liet zijn armen langs zijn zij hangen. 'Ik begrijp het.'

'Ik heb al een aantal aanvragen voor vluchtjes in de Jenny. Mijn afspraak is in een stadje vlakbij, maar als je wilt, kun jij die mensen rondvliegen. Als je twee dollar per passagier rekent en niet langer dan een kwartier rondvliegt, dan kun je de brandstof betalen en de rest zelf houden.'

Hij keek met een ruk op. 'Meen je dat?'

'Zorg dat je om drie uur klaar bent en zet haar vast aan een paal van het hek. Zodra ik terug ben, moet ik weg.'

'Dank je wel, Stella.' Hij kletste zijn hoed weer op zijn hoofd.

Ik schonk hem een vriendelijke glimlach. 'Geen domme dingen doen met mijn vliegtuig.'

'Zoals hen van geringe hoogte met een parachute van de vleugel laten springen?' zei hij met een plagerige grijns.

'Wegwezen, vooruit.' Ik zette de lantaarn op de grond, die tijdens ons gesprek was opgebrand, en viste de sleutel uit mijn tas. 'Je hebt me nu lang genoeg wakker gehouden.'

'Ja, mevrouw.' Hij salueerde met twee vingers tegen zijn hoed, maar toen werd zijn gezicht ernstig. 'Als je... Mocht je nog op andere gedachten komen, dan hoop ik dat je wilt overwegen of ik je partner kan worden.'

Ik knikte, maar hield mijn lippen op elkaar geklemd. Ik was niet van plan met iemand samen te gaan werken.

Tex denderde als een kudde olifanten de trap af, en ik draaide de sleutel om in het slot. De kamer rook muf naar sigarenrook en ongewassen voeten. Er was een krant onder de deur door geschoven. Waarschijnlijk de krant van gisteren uit een andere stad, want deze plattelandsgemeente had geen plaatselijke pers.

Het maanlicht scheen door de kier tussen de versleten gordijnen naar binnen, en wees met een zilveren vinger naar een bekend gezicht op de voorpagina. Dat van mij. Sinds mijn verdwijning

had mijn familie mijn foto in elk dagblad gezet, van Philadelphia tot Seattle. Het verbaasde me niet, want door mijn huwelijk met Warren kon mijn invloedrijke vader een stempel drukken op een aantal van de grootste dagbladen. Toen Warren doodverklaard was, had ik diens uitgeversimperium geërfd, en nu ik afwezig was, wist ik bijna zeker dat vader de leiding had overgenomen.

Deze foto was genomen op mijn eerste societybal. Mijn glimlach was nog zo keurig en onschuldig, en mijn blonde haar was perfect gekapt. Wat zag ik er nu anders uit. Niemand zou Stella Starling ooit verwarren met Geneva Ashcroft Hayes. Maar toch moest ik voorzichtig zijn. Hoe uitbundiger ik me gedroeg, des te minder ik leek op de gereserveerde societyfiguur van vroeger.

Ik pakte de krant met de aanstootgevende foto op, zodat ik er morgenochtend niet over zou struikelen.

Ik stak de lantaarn weer aan en mijn blik ging naar de kop op de voorpagina. Ik verstijfde. Met trillende handen hield ik het dagblad vast, terwijl ik de vetgedrukte woorden nog eens las. Ik hoopte dat ik het verkeerd gelezen had, misschien door vermoeidheid. Maar nee. Het stond er echt, zwart op wit.

Vermiste societyfiguur bekend moord op echtgenoot

‘Ik beloof dat ik je niet loslaat.’

1922. Wanneer het vliegtuig van haar man een paar maanden na hun trouwdag neerstort, is Geneva ontroostbaar. Het huwelijk tussen haar en krantenmagnaat Warren was dan misschien gearrangeerd, maar toch hield ze van hem. De politie vermoedt echter dat er opzet in het spel is en bombardeert haar onmiddellijk tot verdachte nummer één.

Vastbesloten om haar onschuld te bewijzen en op zoek te gaan naar de echte moordenaar, neemt Geneva een andere identiteit aan als stuntpiloot die gevaarlijke trucs uitvoert in de lucht. Zo reist ze het hele land door op zoek naar aanwijzingen over het mysterieuze vliegtuigongeluk. Maar naarmate ze verder graaft, ontdekt ze een ontstellende waarheid die ze zelfs hoog in de wolken niet kan ontvluchten.

RACHEL SCOTT MCDANIEL

schrijft historische romans met een flinke dosis romantiek en een vleugje mysterie en intrige. Ze hoopt anderen te inspireren met woorden van hoop en genade.

Lopen op de wolken is het eerste boek van haar hand dat in het Nederlands verschijnt.

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

NUR 342

9 789029 738118